ל) ותוספתא פ"ב ה"ג ל) [מוספסח פייב הייג ע"ש], ב) לייל דבר, ג) [זהו גיי הרייץ ורא"ש אבל בספרים שלפנינו גרסינן בספרים שנפנינו גישין רשב"ג במחני"ן, ד) [ערך הבאן, ה) [דף מה:], ו) [וכן בברכות מו.], ז) ל"ל וכפירושו, ה) [ל"ל רב הולא], ט) [ל"ל שקרא], י) ווע"ע היטב תוס' יבמות ד"ה אמר שמואלן, ר) שייך לע"ב, (י) שייך לע"ב,

תורה אור השלם ו. שור אוֹ כֶשֶׂב אוֹ עֵז כִּי יוַלֵד וְהַיָה שָׁבַעַת יַמִים חחת אמו ומיוח השמיוי וְהָלְאָה יַרְצָה לְקֶרְבַּן אָשֶׁה לַיְיָ: ויקרא כב כז

הגהות מהר"ב רנשבורג

→)⊕(**~**

א] רש"י ד"ה בתחילת שחיטה וכו׳ בתחילת שחיטה דייה כאן הס״ד בחחילה ואח"כ מה"ד כשירה:

רבינו גרשום גועה והטילה ריעי כו'. כלומר אם עושה אחת משלשתו: איצטריכא ליה והכי קאמר ליה איצטריכא . ליה לרב לאוזוזי אוני. כלומר שלא תהא כשרה עד שתזוז אודניה: אמר להו שאני אומר כל כלומר כל שאינה עושה דררים של חיום אלא עושה דברים שהמיתה עושה טרפה: אי ממתניתין הוה אמינא דוקא דכייפא כו'. כלומר דמשמע בהמה דקה שפשטה ידה והחזירה כלומר שהיחה החזירה אבל פשוטה וכפפתה אימא לא ליהוי כשרה קמ"ל: הא דעבי קלא הא דעמי קלא. כלומר . עבי קלא הרי זה פרכוס: כאן בשותתת כו'. כלומר במתרזת הוי פרכוס אבל (במשתנת) [בשותתת] לא . הוי פרכוס: ואמר שמואל בית השחיטה כותלי שנינו. כלומר דפרכוס מעולה הוא שקילחה הדם מחמת בריאות: אלא אי אמרת בסוף שחיטה. כלומר בסוף שחיטה בעיא לפרכוס אמאי חשוב פרכוס דילמא בתחילת שחיטה זינקה: ודילמא שאני זינוק דעדיף. כלומר . לעולם אימא לך בעינן פרכוס בסוף שחיטה ואי פרכת דילמא בתחלת שחימה זיוהה דלמא וינקה בתחלת שחיטה כשרה אבל פרכוס אחד שחיטה: ומי עדיף והתנן ר' אליעזר אומר דייה אם וינוק מפרכוס דרגל והתנן . ר' אליעזר אומר דייה אם ייי אובו הייה אם זינקה. כלומר ר' אליעזר ענה לרבן גמליאל דאמר עד שתפרכס ביד וברגל דייה אם זינקה אלמא פרכוס יד ורגל עדיף:

גועה והטילה ריעי. או זה או זה. גועה לועקת כמו אם יגעה שור על בלילו (איוב ו): לאבא. חלרב הוה קרי ליה שמואל הכי משום כבוד: לאוווי אוני. לפרכם האחן בתמיה דפירכום חיות גדול הוא

> ששמסוכנת מפרכסת שאינה עושה דבר שהוא הולאת נפש הוי פירכום כדלקמן: שאין חהמיתה עושה. בשעת הולאת נפש קרי לה מתה ובבהמה דקה קאי דאילו גסה אפילו כפופה ופשטתה הוי פירכום: מי. מדוקיא דמתניתין הוה גמרינן לה כדקדייקת הא החזירה כשרה משמע שפשטתה מכפיפותה והחזירה: אבל פשוטה. מעיקרא וכפפתה לא: קמ"ל. יו דהיכא דהויא פשוטה מעיקרא וכפפתה הוי פירכום: משמו. של כ׳ יוסי: יוהא. דאמר רב לעיל גועה הוי פירכום: דעבי קלה. שהיה קולה עבה וחזקה דודחי אתי מכח חיות: **דעמי קלה.** כהה מתרגמינן עמיה (ויקרה יג): שותתת. בסמוך: מתרות. למרחוק וחיות הוא זה: אמר רב חסדא פירכום שהמרו. אני שמעתי בסוף שחיטה ואני מפרש יאומאי סוף ששמעתי אמצע שחיטה היא והאי דקרי ליה סוף לאפוקי אם בתחלת שחיטה פירכסה כיון דבאמצע שחיטה ישלא פירכסה לא הוי לה חיותא כי האי אסיר משום נטילת נשמה: מנא אמינא לה. דהאי סוף ששמעתי אמלע הוא: יגואימת. פשטה ולא החזירה דאמרינן . פסולה: **כל היכי סיחי וסיזיל.** דלאחר ששחטה לא תסגי בפשיטת יד בלא כפיפה יווחזרה בתמיה: א"ל רבא לעולם סוף שחיטה. דוקא. ודקאמרת כל היכי תיחי ותיזיל לאחר שחיטה שתפשוט ותחזיר: שחני חומר כל שחינה עושה כן. פשטה וחזרה לחחר שחיטה בידוע כו': במחלת שחיטה. כלומר אפי׳ פירכסה בתחלת שחיטה דייה א] כשרה אע"ג מחדהויא מסוכנת כיון דמלאים כותלי בית השחיטה דם בידוע שזינקה: וכמידת ר"א. דאמר זינוק הוי פירכוס: שואמר שמואל כו'. להכי אילטריך לפרושי דכותלים דהכא לא הוו כותלים ממש אלא כותלי בית השחיטה דאי הוו כותלים ממש למחר היינו יכולים להבין אי האי זינוק הוה בתחלת שחיטה או באמלע שחיטה דאי הוה בתחלת שחיטה ימלא הזינוק למעלה בכותל דמחמת כח וחיות שהיה עדיין בבהמה זינקה למרחוק ואם ימלא הזינוק למטה בכוחל בידוע שבאמלע שחיטה זינקה שלא היה בה כח כל

זה. אווזי לשון מויזין אותו ממקומו (אבות פ"ג מי"ו): שאני אומר. שאינה לריכה כל כך אלא כל פירכום

גועה והמילה ריעי וכשכשה באזנה הרי זה פירכום אמר להו אצמריכא ליה לאבא לאזוזי אוני שאני אומר כל מו שאינו דברים שהמיתה עושה מאי נינהו דברים שהמיתה עושה אמר רב ענן לדידי מפרשא לי מיניה דמר שמואל אהיתה ידה כפופה ופשטתה ₪ דבר שהמיתה עושה פשומה וכפפה דברים שאין המיתה עושה מאי קמ"ל תנינא בהמה דקה שפשמה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא הוצאת נפש הא החזירה כשרה אי ממתני' הוה אמינא דוקא ם דכייפה ופשמה והדר כייפה לה אבל פשומה וכפפתה לא קמ"ל מיתיבי הים אומר היה ר"מ אומר גועה בשעת 6/ שחימה אין זה פירכום ר"א ברבי יוםי אומר משמו אפילו המילה ריעי וכשכשה בזנבה אין זה פירכום קשיא גועה אגועה קשיא ריעי אריעי גועה אגועה לא קשיא הא דעבי קלה הא דעמי קלה ריעי אריעי נמי לא קשיא כאן בשותתת כאן במתרזת אמר רב חסדא פירכום שאמרו בסוף שחימה מאי בסוף שחיטה באמצע שחיטה לאפוקי תחלת שחימה דלא אמר רב חסרא זו מנא אמינא לה דתנן בהמה דקה שפשמה ידה ולא החזירה פסולה אימת אילימא בסוף שחימה כל היכי תיחי ותיזיל אלא לאו באמצע שחימה א"ל רבא לעולם יבסוף שחימה שאני אומר כל שאינה עושה כן בסוף שחיטה בידוע שנשמתה נמולה הימנה קודם לכן ר"ג בר יצחק אמר פירכום שאמרו בתחלת שחימה אמר ר"ג בר יצחק מנא אמינא לה דתנן אמר ר"ש השוחם בלילה ולמחר מצא כתלים מלאים דם כשרה שזינקה וכמדת ר"א ואמר שמואל כותלי בית שחימה שנינו אי אמרת בשלמא בתחלת שחימה שפיר אלא אי אמרת בסוף שחימה ליחוש דלמא בתחלת שחימה זינקה ודלמא שאני זינוק דעדיף ומי עדיף והתנו ר"א אומר דייה אם זינקה קל מדרבן גמליאל ועדיף מדרבנן אמר רבינא אמר לי סמא בר חילקאי אקשי בה אבוה דבר אבוברם ואמרי לה אחוה דבר אבוברם ומדרבנן מי עדיף והא תנן וחכמים אומרים עד שתפרכם או ביד או ברגל רבגן אהייא קיימו אילימא אדר"ג כיון שפירכסה מיבעי ליה אלא פשיטא אדר"א ואי עדיף מאי עד יו רבא אמר פירכום שאמרו בסוף שחימה אמר רבא מנא אמינא לה דתניא ישור

גועה או המילה ריעי וכשכשה באזנה ה"ז פירכום. אפילו יש מלר"ג דמחמיר ובעי פירכוס יד ורגל חשיב האי פירכוס ולהכי פריך שפיר מברייתא דקתני בסמוך גועה והטילה ריעי אין זה פירכום ושמואל דאמר איצטריך ליה לאבא אזוזי אוני סבר כרבנן דאמרי או

יד או רגל ולהכי פריך עליה דרב ענן דמפרש מילחיה דשמואל תנינא דפשיטא דאליבא דרבנן פשוטה וכפפה ה"ז פירכום כפופה ופשטה לא הוי פירכום:

ד ליה לאבא. פי׳ נקונטר׳

דשמואל הוה קרי הכי לרב בלשון כבוד ובערוךי פירש שכך שמו ורב היו קורין אותו על שם חשיבותו כמו דבכל דוכתי הוו קרו ליה רבי לר' יהודה הנשיא ושמואל שהיה חבירו היה קורהו בשמו וכן לקמןה) אי הכי אמר אבא לא ידע בטרפות כלום כן ובערבי פסחים ופסחים דף קיט:) ו גבי גווליים וחרזיליים לחבח ובפרק כל גגות (עירובין דף לד.) אי קפיד אבא קטרו ביה המיינא "ובפירוש משמע סוף פרק ראשית הגז (לקמן דף קלו:) דאמר רבי יוחנן לאיסי מאן ריש סדרא בבבל א"ל אבא אריכא וכעם עליו ר' יוחנן על שקראו כן משמע בהדיא דאבא לאו לשון חשיבות ומיהו ממה שהיה קורהו בשמו לחודיה לא היה כועם אי לאו משום דאמר אריכא שזהו לשון גנאי דר׳ יוחנן גופיה היה קורהו אבא בפרק כסוי הדם (לקמן פד.) אבא ממשפחת בריאים הוה אע"פ שרב היה חשוב הרבה מר' יוחנן מיהו על רב ייהמנונה דחמר בפ׳ יה"ל (יומא דף פו.) קא אויל אבא למיקטל גברא קשה שהיה תלמידו וקורהו בשמו ואמר בחלק (סנהדרין ק.) מפני מה יאן היה נענש גחזי מפני שקורהו לרבו בשמו ולפירוש הקונט׳

דאבא לשון חשיבות ניחאי: אילימא בסוף שחיטה כל היכי תיחי ותיזיל. ומפרש רבינו תם דמדקתני שאינה אלא הולאת נפש דייק דאטו מי לא חיתה הרבה אם לא הוליאה נפשה עד סוף

שחיטה: רבא אמר פירכום שאמרו בסוף שחימה. והא דלא חיישינן דלמא בתחלת שחיטה זינה משום דלה שכיחה שיהיה זינוק אלא בסוף: יולד פרט ליוצא דופן. לאו מלשון לידה דריש אלא גמר לידה לידה מבכור כדאמרינו בריש פרק יולא דופן (נדה דף מ.) והא דדרשינן התם אשה כי תוריע וילדה עד שתלד ממקום שמזרעת דמשמע דלריך מיעוט למעט יולא דופן ולא ממעטינן ליה מלידה לידה מבכור משום דאי לאו כי תזריע הוה דרשינן תלד לרבות יולא דופן כרבי שמעון:

כך לזנק הדם למרחוק אבל השתא כך כזנק הדם נמרחוק חבנ השתח דאמר שמואל דהני כותלי לא הוו כותלי ממש אלא כותלי בית השחיטה לא מצינו למידע אי תחלת שחיטה זינקה או לאחר שחיטה ולהכי קאמר אי אמרת בשלמא כל כמה דפירכם אפילו בתחלת שחיטה הוי פירכום: שפיר. דהא חזינו למחר ע"י זינוה דפרכים באורתא: אלא אי אמרת. באמלע שחיטה בעינן מאן לימא לן למחר דזינוק דלאורתא באמלע שחיטה הוה דלמא בתחלת שחיטה זניק: ודלמא. לעולם שאר פירכוסין לא הוו פירכוס אלא באמצע או בגמר שחיטה ושאני זינוק דעדיף חיומיה ופירכוס גדול הוא הלכך אפילו במחלת שחיטה זינקה שפיר דמי: דייה אם זינקה. ומדקתני דייה מכלל דקיל: קיל מדרבן גמליאל. דבעי ביד וברגל יזבשניהם: ועדיף מדרבנן. דאמרי ביד או ברגל: **אבוברם.** שם האיש: **אבוה י) בר אבוברם.** זהו אבוברם עלמו ומכירין היו את הבן ולאי™ את האב והיו קורין אותו על שם בנו שעשו את בנו סימן לו: עד. משמע דחמיר האי פירכוס דרבנן מהגך דלעיל ואי דר״א עדיף מאי עד דרבנן משמע דעדיף כיון מיבעי להו למימר אלא ש״מ זינוק קיל ואפ״ה סגיא ליה כי הוי בתחלת שחיטה: בסוף שחיטה. סוף ממש שתפרכס בגמר שחיטה דתהוי בה חיות אחר שחיטה: פרנו

אבוכרם גרסי׳: קיל מרבן גמליאל כו׳. כלומר דרבן גמליאל סבר עד שתפרכס ביד וברגל ורבנן סברי או ביד או ברגל (אלמא אדרבן גמליאל עד שתפרכס ביד וברגל ורבנן סברי או ביד או ברגל): אילימא אדר״ג כיון דפירכסה מבעי ליה. כלומר דר"ג סבירא ליה עד שתפרכס ביד וברגל הוה ליה למימר לרבגן כיון שפירכסה ביד או ברגל כשרה:

שימה מקובצת

קיז א ב ג מיי' פ"ד מהלי מחכלות אסורות הלי"ד סמג לאוין

וקלב) וקלדן טוש"ע יו"ד

לו שאני אומר כל שעושה **לו**

מאי נינהו: 3] ופשטתה דברים שהמתה עושה פשוטה וכפפה דברים שאין המתה עושה מאי קמ"ל: גו ה"א דוקא ופשטה: 7] מנא אמינא לה דתנן בהמה דקה שפשטה נ"ב בקצת ספרים ישנים . קלף גרסי׳ פסולה שאינה : החזירה כשרה אימת וכר׳ מו אי טדיה מאי טד לרב שמואל הוה קרי ליה הכי משום כבוד: 11 אלא כל פרכוס שמפרכסת שאינה עושה: **ק**] שאין . המתה עושה: **טו** (דהיכא וכפפתה הוי פרכוס) נרשם עליו ונ״ב שלא נמצא בס"י: '] (הא דאמר רב לעיל גועה הוי פרכוס דעבי קלה שהיה קולה מכח חיות) נרשם עליו :ונ״ב שלא נמצא בס״י [61 שחיטה ששמעתי: יכן כיון דבאמצע שחיטה לה חיותא כי האי וכו' ונ"ב נ"א בפי' כ"י כיון דבאמצע שחיטה לא הוות לה חיותא כי האי אסירא דההוא פרכוס הוי משוח ומילח ושמה: החזירה דאמרינן פסולה) נרשם עליו ונ״ב שלא נמצא בס״י: **יד]** בפשיטת יד בלא כפיפה בתמיה: **טו** אט"ג דהווח מסוכוח שזנקה: עון מתיבת ואמר שמואל וכו׳ עד אי אמרת שמואל וכו עו אי אמוזנ בשלמא כל כמה דפרכס ולא עד בכלל נרשם עליו ונ״ב לא נמצא בס״י והכיז שהקשו קושיא זו ותרצו בענין אחר ולא הזכירו לרש"י ז"ל כלל ולא נעלם מהם דברי רש"י ז"ל אלא ודאי שאינו מפירושי רש״י האחרונים הוא והכניסוהו בפרש"י ז"ל ובשלשה בפושי רש"י ז"ל שבידי פירושי רש"י ז"ל מדר"ג לא נמצא: יו] קיל מדר"ג

דבעי ביד וברגל ועדיף

האר: יטו אפי׳ לרשר״ג

שפיר מברייתא: כן שם

וכן בערבי פסחים כגון

ייא: **כח]** מפני

:נענש גחזי כצ״ל

ולא ראו את

את הבן